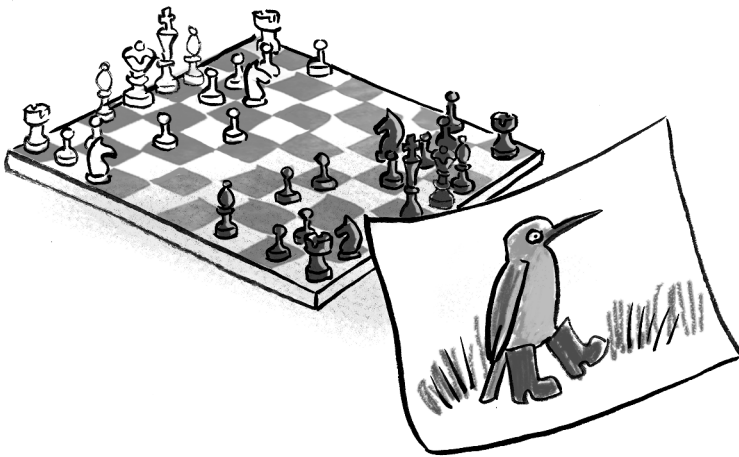

Annet Jacobs

Het geheim van de tweeling

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

Zonder woorden

‘Maud!’

‘Bijna klaar!’ roept Maud. Ze rukt aan haar kam. Die zit muurvast in haar blonde krullen. Hopeloos, dat haar. Waarom lijkt ze niet wat meer op Menno, haar tweelingbroer? Zijn haar is zo recht als de grijze strepen op het behang. Saai. Maar hij heeft tenminste nooit last van klitten.

Ze draait de kam een slag. Dat is beter. Nu lijkt het net een grote roze haarspeld.

Vlug gluurt ze door het raam. Menno staat al buiten. Ongeduldig rinkelt hij met zijn fietsbel. Hij heeft een hekel aan te laat komen. Net als juf Maike.

Waar zijn haar sokken?

‘Ik ben weg, hoor!’ roept Menno en hij stapt op zijn fiets.

‘Wacht!’ roept Maud. Op haar blote voeten rent ze de trap af en de gang door.

‘Vergeet je jas niet!’ roept oma Nan vanuit de keuken. Oma Nan woont al bij hen in huis zolang Maud zich kan herinneren. Ze is mama’s moeder. Dat is goed te zien. Oma Nan en mam hebben dezelfde paarse stekeltjes. Dat paars komt uit een potje. En die stekels maakt papa met een schaar.

Maud grist haar jas van de kapstok.

‘En doe iets aan je voeten!’ roept oma Nan.

Ook dat nog. Maud aarzelt. Voor sokken en schoenen heeft ze geen tijd. Snel stapt ze in haar teenslippers. Dat kan nog best.

‘Ik ben er al!’ roept ze als ze de tuin in rent.

‘Wat zit er in je haar?’ vraagt Menno.

‘Niks,’ zegt Maud. Ze duwt de kam dieper in haar krullen, springt op haar fiets en zigzagt achter Menno aan de tuin uit, tussen mama’s gebreide cactussen door. Kunst, noemt mam die dingen. En dan knikken de mensen. Maar een cactus kopen? Dat wil niemand. Gelukkig verkopen

papa’s draken wel heel goed.

Pretparken en speeltuinen zijn er dol op. Dus nu helpt mam hem. Of eigenlijk helpen ze allemaal. De grote schuur achter hun huis is een echte drakenfabriek.

Bij de kruising wacht Menno’s vriend Faroek hen op.

‘Zazi heeft vannacht puppy’s gekregen!’ roept hij. ‘Wedden dat jullie nooit raden hoeveel?’

‘Vijf,’ zegt Menno.

‘Tien,’ gokt Maud.

‘Ja!’ roept Faroek. Zijn fiets slingert als een dolle hond. ‘Vijftien puppy’s. En lélijk dat ze zijn! Voorlopig ga ik niet met die mormels lopen. Om je dood te schamen. Mijn pa zegt dat ze over een paar weken precies op Zazi lijken. Alleen kleiner. Ben jij zenuwachtig, Maud?’

‘Zenuwachtig? Waarom zou ik?’ zegt Maud.

‘Meisjes zijn toch altijd zenuwachtig als ze een spreekbeurt hebben?’ zegt Faroek.

Een spreekbeurt? Maud schrikt. Vragend kijkt ze naar Menno.

‘Kom op, Maud,’ zegt hij. ‘Zoiets vergéét je toch niet?’

Maud zucht. Kan zij er wat aan doen dat Menno bij hun geboorte alle hersens heeft gekregen? In haar hoofd zit alleen een afvoerputje. Bijna alles wat ze in haar kop stamp, floept daar meteen doorheen. De tafel van zeven, de hoofdstad van Hongarije en de datum van haar spreekbeurt. Juf Maïke is daar niet blij mee.

‘Wat moet ik nu?’ zegt ze.

‘Ik zou gewoon doen alsof,’ zegt Faroek. ‘Waarover kun je een hoop vertellen? Uit je blote hoofd? Ik zou honden kiezen. Daar klets ik zo uren over vol. Waar hou jij van?’

‘Knakworst,’ zegt Maud.

‘Serieus, Maud,’ zegt Menno. ‘Faroek heeft gelijk. Vertel over tekenen. Dat kan je supergoed. Nog beter dan pap.’

Maud schudt haar hoofd. Menno snapt er niks van. Teken en is juist zo fijn omdat het zonder woorden is. Ze trapt op haar rem, keert om en roept naar de jongens: ‘Oma Nan weet vast iets beters. Zeg maar tegen de juf dat ik eraan kom!’

Oma Nan scheurt met vlugge vingers lange repen van de oude kranten die in hoge stapels op de keukentafel liggen. Die repen gaan in de grote teil met plakkerige smurrie naast haar op de grond. Maud pakt de lange houten lepel en roert. Drakendrek. Dat is het. In een grote draak gaan zeker honderdvijftig van die teilen.

‘Ijsvrij?’ vraagt oma Nan.

‘Spreekbeurt,’ zegt Maud.

‘Vergeten?’

Maud knikt.

Oma Nan fronst haar wenkbrauwen.

‘Moet ik de school bellen? Zeggen dat je thuisblijft omdat je ziek bent?’

‘Dan lieg je.’

‘Niet echt,’ zegt oma Nan. ‘Dat je thuisblijft is waar. En dat je ziek bent is een smoesje.’

Maud aarzelt. Zo’n smoesje lijkt verdacht veel op een leugen.

‘Of je zoekt een spannende spreekbeurt op internet,’ zegt oma Nan. ‘Over vulkanen, tijgerwespen, kannibalen. Of over draken, dat vindt je vader vast leuk. Printen. Voorlezen. Klaar.’

‘Dikke zoen voor jou, oma!’ roept Maud uit. Ze tuit haar lippen en buigt zich over de tafel. Boven de stapel kranten stopt ze. Wat is dat voor tekening midden op de pagina? Net op tijd grist ze de krant uit oma’s scheurende vingers.

Maud kent die tekening. Het is een zelfportret. Van háár!

Met haar vinger volgt ze de zwarte lijnen. Van het puntje van haar neus naar het lijntje van haar wenkbrauwen en via haar oor omlaag naar haar kin. Alles klopt. Zelfs het roodborstje dat ze er voor de grap bij getekend heeft en dat er stiekem met een haarkrul vandoor wil vliegen.

Hoe komt die tekening in de krant? En waarom staat eronder: *Jasmijn van Zuilen (11) wint zelfportretwedstrijd?*

Wie is Jasmijn? En hoe kan zij een zelfportretwedstrijd winnen met Mauds tekening?

‘Heb je dit gezien, oma?’

‘Geen tijd, lieverd. Als ik alle kranten zou lezen, dan was er geen drakenfabriek.’

Maud duwt de krant onder oma’s neus.

Oma Nans vingers trillen. Haar ogen worden groot en haar wangen rood.

‘Vast een vergissing,’ zegt ze dan. ‘Had jij geen spreekbeurt, kind? Je hebt nog precies drie minuten voor de les begint.’

Maud springt op. Drie minuten? Dat redt ze nooit.

Ze scheurt haar zelfportret uit de krant, propt het in haar zak en holt naar de computer in het schaakhok. Dat is eigenlijk gewoon een grote kast met een klein kiepraampje. Menno schaakt er. Meestal tegen zichzelf, soms tegen de computer en elke woensdagmiddag tegen oom Rubin.

Oom Rubin is Mauds lievelingsoom. Hij is zo kaal als een kauwgombal en hij ruikt heerlijk. Naar poffertjes. In de zakken van zijn lange jas zit altijd een cadeautje. Potloden. Of een schetsboek. En voor oma Nan een dikke reep chocola. Zodra oom Rubin weg is, verdwijnt die reep in de prullenbak. Meestal vist Menno hem daar weer uit. Stiekem. Als oma niet kijkt. Omdat het anders zonde is. En dan delen ze hem.

Maud hurkt bij de computer. Op het toetsenbord ligt een stapel blaadjes. *Mijn spreekbeurt over schaken*, staat er in keurige aan-elkaar-letters op het bovenste vel.

Een kant-en-klare spreekbeurt. Precies wat Maud nodig heeft. Jammer dat-ie van Menno is. En schaken,

daar snapt ze niks van. Niet hoe het werkt. En ook niet wat er leuk aan is. Maakt dat uit? Gewoon voorlezen, zei oma. Dat kan iedereen.

En Menno dan? Hij is vast niet blij als zij zijn spreekbeurt leent...

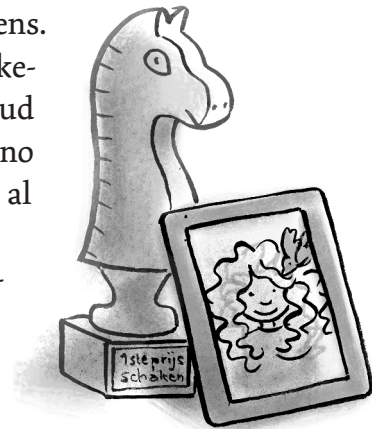
Maud staart naar een vage vlek op de muur boven de printer. Wacht eens... Daar hing haar zelfportret. Het portret waarmee dat onbekende meisje uit de krant een wedstrijd heeft gewonnen, zonder dat zij daar iets van wist. Heeft iemand Mauds tekening van de muur gehaald en weggegeven?

Pap en mam zouden dat nooit doen. Oma ook niet. Als zij van die wedstrijd wisten, dan hadden ze dat gezegd. Zodat Maud zelf mee kon doen. Dan zou er *Maud Blom* (11) in de krant staan. Dan waren ze allemaal ook eens trots op háár. En dan stond dat stukje uit de krant nu in een gouden lijstje tussen al die grote glimmende schaakbekers van Menno.

Menno. Met zijn hoofd vol hersens.

Was hij het? Heeft hij haar tekening aan die Jasmijn gegeven? Maud kan het bijna niet geloven. Menno doet nooit iets stiekem. En hij is al helemaal geen dief. Toch?

Onzeker plukt ze aan haar krullen. Zelf kent ze geen Jasmijn. Maar misschien kent Menno haar wel? Misschien vindt hij haar stiekem superleuk en heeft hij haar daarom die tekening gegeven?

Dat moet wel. Als papa, mam en oma het niet waren,
blijft alleen Menno over.

De gluiperd.

Maud grist zijn spreekbeurt mee en rent naar haar fiets.